

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce: A [REDACTED] S [REDACTED] narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 500 000 Kč s příslušenstvím a omluvu

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 35 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9 % p. a. z uvedené částky od 13. 7. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobci částku ve výši 465 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9 % p. a. z této částky od 13. 7. 2018 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku se žalobci omluvit, a to tím způsobem, že zajistí doručení omluvného úředního dopisu opatřeného podpisem ministra spravedlnosti, popřípadě vedoucí odboru odškodňování, a to k rukám žalobce, kdy text omluvy je následujícího znění: Omluva panu A [REDACTED] S [REDACTED] za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním. Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti se omlouvá panu A [REDACTED] S [REDACTED] narozenému [REDACTED] neboť v trestním řízení vedeném nejprve u Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní

odbor Kladno, Služba Kriminální policie a vyšetřování, oddělení hospodářské kriminality, pod sp. zn. [REDAKCE] a posléze u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [REDAKCE] jakož i u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] resp. [REDAKCE] došlo vůči jeho osobě dne 28. srpna 2015 k vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, v důsledku čehož mu vznikla nemajetková újma.

- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 37 150,50 Kč k rukám právního zástupce žalobce, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 náhradu nákladů řízení ve výši 651 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 13. 7. 2018 domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy s odůvodněním, že nemajetková újma vznikla žalobci v důsledku trestního stíhání zahájeného usnesením Policie České republiky Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, územní odbor Kladno, služba Kriminální Policie a vyšetřování, oddělení hospodářské kriminality, ze dne 28. 8. 2015, č. j. [REDAKCE] pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle ust. § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce dále uvedl, že proti shora uvedenému usnesení dne 4. 9. 2015 podal stížnost, která byla doplněna dne 17. 9. 2015, o ní rozhodl rozhodující státní zástupce tak, že tuto jako nedůvodnou zamítl. Následně byla podána obžaloba dne 11. 1. 2016, Okresní soud v Berouně vedl řízení pod sp. zn. [REDAKCE] Dne 28. 7. 2016 rozhodl tak, že žalobce byl obžaloby zproštěn, neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl trestným činem. Proti tomu podal odvolání státní zástupce i jeden ze spoluobžalovaných. Krajský soud v Praze dne 30. 11. 2016 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dne 23. 2. 2017 soud prvního stupně rozhodl usnesením tak, že proti osobě žalobce dle § 222 odst. 2 trestního řádu věc postoupil Městskému úřadu v Berouně, neboť se nejedná o trestný čin, ale skutek by mohl být posouzený jako přešupek. Proti tomuto usnesení státní zástupce podal stížnost. Krajský soud tuto stížnost jako nedůvodnou zamítl. V trestním řízení proti žalobci tak bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání, žalobci v souvislosti s takto provedeným trestním stíháním vznikla nemajetková újma. Ta zasáhla do morální sféry osobnosti žalobce. Ztratil důvěru v Policii České republiky i ve státní zastupitelství, v jejich nestranný a nezávislý postup vůči jeho osobě. Toto přesvědčení nabyt žalobce mimo jiné také z důvodu, jakým přistupoval dozorující státní zástupce JUDr. Josef Šebek v dozoru nad vyšetřováním policejního orgánu. Tento se evidentně vůbec nezabýval jeho námitkami uvedenými v odůvodnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Chybí jakékoliv úvahy státního zástupce o vypořádání se s námitkami. Žalobce byl o své nevině po celou dobu trestního stíhání přesvědčen, vždy jednal podle svého nejlepšího přesvědčení. Celé trestní řízení bylo vůči jeho osobě vedeno zcela účelově a neobjektivně, s cílem skandalizovat a diskreditovat [REDAKCE] O tomto svědčí medializace trestního stíhání. Samotné trestní stíhání poškodilo dobrou pověst žalobce jako bezúhonného, v minulosti dosud netrestaného občana a strážníka v očích veřejnosti, jakož i rodinných příslušníků a přátel. Tyto okolnosti ho velmi osobně zasahovaly, frustrovaly, přiváděly mu pocity beznaděje, neboť se vždy snažil vykonávat svoji práci s nejlepším vědomím a svědomím. To, že při výkonu své funkce nechyboval, potvrdil jak Okresní soud v Berouně, Krajský soud v Praze i Magistrát města Kladna. Žalobce v průběhu trestního stíhání zaznamenal, že jeho osoba začala být ve veřejném prostoru v souvislosti s jeho příslušností k [REDAKCE] vnímána značně negativně. Toto negativní vnímání pramenilo právě z probíhajícího trestního stíhání. Byla velmi narušena autorita žalobce jako strážníka.

Tento byl často terčem narážek od spoluobčanů na výkon jeho funkce, který byl předmětem jeho nezákonného trestního stíhání. V důsledku trestního stíhání a jeho všeobecné známosti byla nenávratně poškozena dobrá pověst žalobce v místě jeho bydliště. Žalobce bydlí v nevelké obci, kde panují všeobecně blízké sousedské vztahy a vazby, zásah do jeho pověsti byl proto o to znatelnější. Žalobce zaznamenal změnu chování jeho sousedů vůči jeho osobě v době, kdy byl trestně stíhán. Musel jim často situaci složitě vysvětlovat. Žalobce měl v důsledku trestního stíhání obavu o svoji budoucnost, budoucnost své rodiny, a to právě v souvislosti s tím, jak bude ve věci dále postupováno, zda byla podána obžaloba či zda a kdy bude rozhodnuto ve věci. Tyto obavy žalobce navíc umocňovala skutečnost, že když posouzení jeho případné viny spočíval v konečném důsledku na výkladu jediné právní otázky, otázky míry společenské škodlivosti jednání žalobce. Předmětná trestní věc byla opakovaně rozhodována na obou stupních soudní soustavy za značného zájmu novinářů. Od počátku svého trestního stíhání byl přesvědčený o své nevině, na čemž žalobce opakovaně trval. Trestní stíhání se podepsalo na zdravotním stavu žalobce. Trpěl velkým stresem, nespavostí a častými nenadálými změnami nálad, nechutenstvím, celkovou apatií, jakož i silnými pocity beznaděje, kdy se tyto významně zhoršovaly ve fázi, kdy trestní stíhání vstoupilo do řízení před soudem. Trestní stíhání mu způsobilo i rodinné komplikace, trápila ho skutečnost, že jeho trestní stíhání komplikuje život rovněž jeho blízkým a přátelům. Tuto skutečnost si dával za vinu, byť o své trestněprávní nevině byl vždy přesvědčen. Zároveň se odvrátilo v průběhu jeho trestního stíhání určité množství jeho přátel, známých a kolegů. Trestní stíhání mělo vliv také na partnerský vztah žalobce s jeho partnerkou a matkou jejich společných dětí v důsledku trestního stíhání zejména souvisejícího stresu, změn nálad, celkové apatie se se svojí partnerkou odcizili, neboť byl žalobce v době trestního stíhání velmi uzavřený, nekomunikoval se svým okolím, rovněž tím jak byl žalobce svým trestním stíháním zaneprázdňen, také zanedbával kontakty se svými dětmi. Partnerka žalobce opakovaně poukazovala na to, že by žalobce měl tento svůj přístup k rodině změnit. Partnerka posléze doporučila návštěvu specialisty psychologa a psychiatra. Rodina sdílí domácnost ještě s rodinou žalobce, kteří jsou již v důchodovém věku, zasáhlo trestní stíhání žalobce bezprostředně i je. Tuto skutečnost si dával žalobce za vinu, neboť se obával v souvislosti s jejich věkem o jejich zdraví. Bylo obtížné s nimi osobně vycházet, neboť jim musel vysvětlovat, že se ničeho nezákonného nedopustil. Trestní stíhání žalobce narušilo jeho každodenní rutinu, špatně se soustředil na práci, byl podrážděný vůči svým kolegům, náchylný ke špatným pracovním rozhodnutím. To poškodilo žalobce i jako [REDAKCE] jako instituce, jež má za cíl právně dbát na dodržování právních předpisů ze strany ostatních spoluobčanů. K dehonestaci přispěli svým vyjádřením pro média rovněž tehdejší zastupitelé města [REDAKCE]. Pokud by došlo k pravomocnému odsouzení žalobce, znamenalo by to ukončení jeho pracovní kariéry strážníka obecní policie. Podle § 4 odst. 1 zákona 553/1991 Sb. může být strážníkem pouze občan České republiky, který je bezúhonný. Tuto skutečnost žalobce hluboce vnímal. Je nutné konstatovat, že vedení nezákonného trestního stíhání způsobilo žalobci velmi významné zásahy do morální, zdravotní, rodinné i pracovní ekonomické sféry jeho osobnosti. Žalobce tak požadoval částku 500 000 Kč a dále omluvu.

2. Žalovaná konstatovala, že v předmětném řízení vedeném u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k vydání po formální stránce nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 zákona 82/1998 Sb. Žalobci nebylo poskytnuto peněžité zadostiučinění, neboť se žalobce dopustil uvedeného činu a přiznání zadostiučinění bylo v přímém rozporu se zásadou „ex iniuria ius non oritur“. Dále popsala průběh řízení vedeného u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [REDAKCE]. Uvedla, že jak soudy prvního stupně, tak i odvolací soud v odůvodnění svých rozhodnutí uváděly, že žalobce se jednáním, které naplňovalo znaky přestupku, či kárného provinění dopustil. Přestupkový orgán ve svém rozhodnutí o odložení věci uvedl, že trestnému činu zneužití pravomoci veřejného činitele neodpovídá žádná

skutková podstata některého z přestupků, které jsou uvedeny v zákoně 200/1990 Sb. Nebyly také shledány důvody k zahájení řízení o přestupku. Dle názoru správního orgánu by strážníci svým jednáním mohli porušovat interní předpisy [redacted] tím, že nepostupovali v souladu se svými povinnostmi a akceptovali a tolerovali zavedený systém. Řešení tohoto je však plně v kompetenci jejich zaměstnavatele, kterým je právě město [redacted]. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, a její přiznání nad rámec konstatování porušování práva je namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska z obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. K tomuto odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 2813/2011. Navrhla žalobu zamítnout.

3. Soud má za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce shodně s popisem průběhu řízení, jak u žalobce, tak i u žalované, tak i v souladu s provedeným dokazováním spisem Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [redacted] a to tak, že dne 28. 8. 2015 bylo vydáno Policií České republiky usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce pro přečin zneužití pravomoci veřejné osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Proti tomu podal žalobce stížnost dne 4. 9. 2015 doplněné dne 17. 9. 2015. Dne 17. 9. 2015 byla ze strany státního zástupce stížnost zamítnuta. Dne 11. 1. 2016 Okresní státní zastupitelství v Berouně podalo k Okresnímu soudu v Berouně obžalobu. Následně ve věci probíhala hlavní líčení a dne 28. 7. 2016 Okresní soud v Berouně vydal vůči žalobci zprošťující rozsudek. Proti tomu jeden ze spoluobviněných, a to N [redacted] a státní zástupce podali odvolání. Krajský soud v Praze dne 30. 11. 2016 napadený rozsudek zrušil, věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Okresní soud v Berouně dne 23. 2. 2017 vydal druhý rozsudek, kterým bylo rozhodnuto vůči žalobci dle ust. § 222 odst. 2 trestního řádu tak, že věc byla postoupena Městskému úřadu v Berouně k projednání do přestupkového řízení. Proti tomu se státní zástupce odvolal. Krajský soud v Praze jako soud odvolací dne 17. 5. 2017 rozhodl tak, že stížnost státního zástupce zamítl.
4. Dále má soud za prokázané ze sdělení Statutárního města Kladno ze dne 8. 2. 2018, že přestupkové řízení, týkající se mimo jiné i žalobce, bylo odloženo dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., neboť došlé oznámení neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo předání věci.
5. Dále má soud za prokázané z přehledu Městského úřadu [redacted] že v roce 2015 u Městské policie [redacted] bylo zaměstnáno [redacted] mimo jiné i žalobce, tím, že trestně stíhání v předmětném řízení nebyli pouze [redacted]
6. Dále má soud za prokázanou masivní medializaci řízení vedeného u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [redacted] a to z článků a reportáží:

[redacted]

- [REDACTED]
- [REDACTED]
- [REDACTED]
7. Co se týká samotného konkrétního zásahu do osobnostní sféry žalobce, tento má soud za prokázáný jednak ze shora uvedené medializace případu, z výslechu žalobce a dále potom svědků J [REDACTED] Š [REDACTED] a H [REDACTED] K [REDACTED] tak, že došlo k zásahu do osobnostní sféry žalobce, a to jednak ve sféře rodinné, kdy žalobce v důsledku trestního stíhání začal být apatický, přestal se zajímat o děti, o jejich život, syna, kterého původně vozil na tréninky a zůstával s ním na nich potom už pouze odvážel, protože nechtěl být ve styku s ostatními rodiči dětí, aby těmto nemusel vysvětlovat celou situaci, přestával s dětmi komunikovat, uzavíral se sám do sebe. Nehrál si s [REDACTED] dcerou, stejně tak potom přestával komunikovat i s partnerkou, nestaral se ani o nemocného otce. Stejně tak došlo k zásahu do jeho zdravotního stavu, žalobce trpěl apatií, [REDACTED] který řešil již od mládí, v době trestního stíhání mu však byly podávány silnější léky. Měl problémy s usínáním, s nespavostí. Dále se bál jednak v důsledku trestního stíhání a dále v důsledku medializace chodit do společnosti, to se projevovalo právě jednak v tom, že nechtěl chodit na tréninky svých dětí, dále potom také se začínal stranit společnosti, začal se stranit kamarádů, přestal chodit do společnosti i v důsledku medializace případu docházelo k tomu, že sousedé, se kterými se moc nestýkali, tito věřili tomu, co bylo řešeno v televizi nebo v dalších médiích, začaly vznikat různé drby, i bližší známí se ptali, co se děje, těmto se pokoušel žalobce celou situaci vysvětlit. To vše se dotýkalo také otce žalobce, který byl ve vesnici od narození, působil jako zedník, znal se se všemi lidmi, neboť pracoval skoro na všech jejich nemovitostech. Toto vše bylo nepříjemné. Trestní stíhání zasáhlo i do volnočasových aktivit žalobce, tento přestal tyto provozovat, původně rád jezdil na kole, běhal, chodil do posilovny, na nic z tohoto potom neměl náladu. Žalobce se také bál o budoucnost v případě, že by byl trestně odsouzený, nemohl by dále vykonávat svoji pozici u [REDACTED] Tyto obavy o budoucnost a možné existenční problémy se také projevovaly v psychické rovině žalobce. Dále má soud z uvedených výpovědí za prokázané, že žalobce pomoc psychologa ani psychiatra nevyhledal.
8. Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
9. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
10. Podle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení.
11. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
12. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
13. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit

jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

14. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu trestního stíhání žalobce.
15. Soud dospěl po formální stránce k závěru, že dle ust. § 7 zákona 82/1998 Sb. v trestním stíhání žalobce vedeném u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. [REDAKCE] došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení Policie České republiky, Krajské ředitelství Středočeského kraje, územní odbor Kladno, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] neboť žalobce byl v průběhu trestního stíhání obžaloby v plném rozsahu zproštěn. Soud dále přihlédl ke skutečnosti, že stejně tak potom i Magistrát města Kladna dospěl k závěru, že jednání žalobce nenaplnilo ani znaky přestupku. Dále má soud za prokázané z výslechu žalobce, které nebylo sporováno ze strany žalované, že žalobce za jednání, které mu bylo kladeno za vinu ve shora uvedeném usnesení o zahájení trestního stíhání, nebyl ani kárně postížen.
16. Na základě shora uvedeného potom soud dospěl k závěru, že je dán odpovědnostní titul, a to nezákonného rozhodnutí dle ust. § 7 zákona 82/1998 Sb. Dále se soud zabýval skutečností, zdali je na místě z tohoto odpovědnostního titulu žalobci také přiznat zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu.
17. Dle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Dle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Dle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení. Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
18. Co se týká právě odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, toto soud stejně jako žalovaná i žalobce, ve věci shledal. Jak bylo shora uvedeno, jedná se o zahájení trestního stíhání, neboť došlo k následnému vydání zprošťujícího rozsudku, který nabyl právní moci. Dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, je tak rozhodnutím, které by nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavinil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury - viz

rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

19. Odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí soud ve věci shledal. Žalobce byl nedůvodně a nezákonně ve smyslu zákona 82/1998 Sb. trestně stíhán. Existence shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul žádný z účastníků ani netvrdil a soud je, jak je uvedeno shora, neshledal. Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 255/2010, nebo 30 Cdo 4280/2011 s tím, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje. Musí být újma založena jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by o notoriety, kterou dokazovat netřeba. Protože se jednalo o odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, nikoliv z nepřiměřené délky řízení, soud provedl shora uvedené dokazování a zjišťoval tak intenzitu, kterou trestní stíhání zasáhlo do osobnostních práv žalobce, a jaká forma a jaká výše odškodnění je třeba k reparaci takto vzniklé nemajetkové újmy.
20. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihledne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
21. Soud také vyšel z toho, že vznikem materiální újmy i dle rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. US 428/05 je spojeno vždy s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob a toto není na místě presumovat, ale prokazovat.
22. Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastala újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžitá materiální satisfakce. Projevu je se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav mysli poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčena ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit se poškozeným - viz Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále nález **Ústavní soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015** odst. 48, stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovateli do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovateli stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachován adekvátně, právě k tomu, k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví „*sytý hladovému nevěří*“, nebo v absenci

postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo číněno jemu*. Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními. Pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku, působí to až cynicky jako postup bez citu pro elementární spravedlnost. Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovanosti apod. stále významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečenou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnej nálezný Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 517/99, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 154/2007, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postižen jeden z jejích členů.

23. V prvé řadě soud nesouhlasí se závěrem žalované v tom směru, že žalobci nepřísluší náhrada nemajetkové újmy, neboť smyslem a účelem zákona 82/1998 Sb. je, že se poškození nedopustili protiprávního jednání. Pakliže žalovaná uvádí, že jak soudy prvního stupně, tak i odvolací soud v odůvodnění svých rozhodnutí uváděly, že se žalobce jednáním, které naplnilo-li znaky přestupku či kárného provinění dopustil, potom dle názoru žalované by přiznané zadostiucnění bylo v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Soud k tomuto uvádí, že shora uvedené závěry možná vyplývají z odůvodnění usnesení soudu, které eventuálně shledávaly v jednání žalobce možný přestupek, avšak je nutné poukázat právě i na rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 8. 2. 2018, které odložilo stíhání žalobce za přestupek, neboť došlé oznámení neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo předání věci. Dále je nutné poukázat i na skutečnost, že žalobce byl soudem prvního stupně zproštěn obžaloby pro skutek, kterého se měl dopustit, který mu byl dáván za vinu, a to v rámci vydání prvního rozsudku. Žalobce nebyl ani kárně ani jinak stíhán. Soud dospěl k závěru, že nelze přihlížet k situaci, že by zde přiznání zadostiucnění v penězích bylo v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. K tomuto odkazuje i na odůvodnění usnesení Okresního soudu v Berouně sp. zn. [REDAKCE] kterým byla věc postoupena k možnému přestupkovému řízení s tím, že soud dospěl k závěru: „Nelze přehlédnout, že řadoví strážníci, což byl i žalobce, se řídí nařízeními a pokyny velitele a z mnoha důvodů jsou povinni a nuceni nařízení a pokyny velitele respektovat. Samozřejmě by měli odmítnout nařízení velitele, které znamená páčání trestné činnosti. V tomto případě se ale nabízí i otázka, zdali právní vědomí strážníků postačovalo k tomu, aby správně danou situaci vyhodnotili. Systém fungoval od počátku [REDAKCE] mnohdy došlo k předání tohoto postupu ústně nastupujícím strážníkům od služebně starších kolegů. Systém zavedl a udržoval velitel obžalovaný N [REDAKCE] a značně zjednodušeně lze konstatovat, že pokud by tomu tak nebylo, nikdo z řadových strážníků by takový postup zvolit ani nemohl, neboť by riskoval, že při elementární případné kontrole, která by měla být velitelem zavedena, by se na to přišlo a strážníkovi by hrozil nemalý postih. Z dokazování vyplynulo také to, že stejná praxe a jakási shovívavost vůči drobným přestupkům se uplatňovala a možná uplatňuje nejen v ČR, ale i v zahraničí.“ Za dané situace tak soud nedospěl k závěru,

že by to byl žalobce, který by se dopustil úmyslně protiprávního jednání nebo jednání, které by bylo v rozporu s dobrými mravy.

24. Soud se zabýval skutečností, jaká je přiměřená forma satisfakce za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného rozhodnutí. Soud přihlédl k situaci, že trestní stíhání žalobce trvalo cca 2 roky. Věc byla projednávána na dvou stupních soudní soustavy, následně v rámci přestupkového řízení. Dále soud přihlédl k situaci, že řízení bylo hojně medializováno, byť nezaznělo ve shora uvedených člancích v médiích nebo reportážích přímo jméno žalobce, soud vycházel z tabulky strážníků roku [REDACTED] s tím, že pouze tři z těchto strážníků nebyli trestně stíháni. Dále soud vyšel ze situace, že se jedná o nikoliv velké město, [REDACTED] a dále i k situaci, že žalobce bydlí nikoliv přímo [REDACTED] nýbrž ve [REDACTED] což je také malá obec, dá se dovodit, že pakliže byla tato věc hojně medializována a byť jméno žalobce přímo v člancích nezaznělo, veřejnost byla schopná dovodit, že i žalobce je účasten na tomto trestním stíhání. Soud přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nebyl v důsledku trestního stíhání postaven mimo službu u [REDACTED] tuto dále vykonával. Z provedeného dokazování má soud za prokázanou skutečnost, že u žalobce docházelo ke zmenšení autority v důsledku právě medializace trestního stíhání, neboť subjekty, které byly kontrolovány ze strany žalobce, vůči němu pronášely a vznášely hodnotící soudy s tím, že jakou autoritu potom může mít strážník, který je trestně stíhán v důsledku výkonu svého zaměstnání, své funkce.
25. Soud dále přihlédl k situaci, že v důsledku trestního stíhání žalobce začal být zádumčivý, začal se stranit společnosti, stejně tak začal zanedbávat i svoji rodinu, povinnosti otce a partnera. Soud přihlédl k tomu, že se o jeho trestním stíhání vědělo a zejména soud přihlédl k situaci, že žalobce byl stíhán pro trestný čin, který měl spáchat v rámci výkonu své pravomoci jako strážníka [REDACTED]. Soud dospěl k závěru, že trestní stíhání žalobce netrvalo zásadně dlouhou dobu, necelé dva roky, a to od začátku trestního stíhání, stejně tak soud přihlédl k situaci, že jméno žalobce přímo v médiích nepadlo, avšak bylo možné jej dovodit na základě poměrně jednoduchých indicií, dále soud přihlédl k zásahu do rodinného života žalobce, stejně tak i do psychické pohody žalobce, kdy tento trpěl nespavostí, začal se stranit lidí, byly mu nasazeny silnější léky [REDACTED] a podobně. Celé trestní stíhání zasáhlo zejména do rodinné sféry žalobce.
26. Dále soud nicméně přihlédl k tomu, že žalobce nebyl postaven mimo službu, trestní stíhání nijak nezasáhlo do jeho profesní sféry, stejně tak co se týká volnočasových aktivit, tyto byly standartní, týkající se zejména sportu, které žalobce přestal vykonávat opět v důsledku toho, že se začínal stranit lidí z důvodu toho, aby nemusel vysvětlovat celou situaci ohledně jeho trestního stíhání.
27. Co se týká porovnání s jinými případy, byť byl žalobce vyzván k předložení obdobných rozhodnutí soudů vyšších instancí České republiky, popřípadě Evropského soudu pro lidská práva, tyto ke komparaci nebo vhodná rozhodnutí ke komparaci však soudu předložena nebyla, stejně tak soud rozhodnutí vyšších soudů České republiky ani Evropského soudu pro lidská práva nenašel. K tomuto soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 461/2015, 30 Cdo 1747/2014, 30 Cdo 1684/2010 a 30 Cdo 4280/2011.
28. Soud ke komparaci potom poskytl rozsudek, a to v jiné věci, a to v řízení sp. zn. [REDACTED] [REDACTED] ze dne 17. 7. 2015 a Městského soudu v Praze sp. zn. [REDACTED] [REDACTED] kdy trestně stíhanou byla policistka České republiky, která byla trestně stíhána také za trestný čin v souvislosti s výkonem jejího zaměstnání. Soud dospěl k závěru, že je na místě odškodnit v tomto případě nemajetkovou újmu částkou 35 000 Kč. Soud zde shledal poměrně shodu ve vzniku nemajetkové újmy i v jejích projevech v osobnostní sféře takto poškozených, dospěl k závěru, že je na místě přiznat částku obdobnou, stejně tak soud dospěl k této částce i právě po provedeném dokazování a při úvaze ohledně nemajetkové újmy, která je schopna

reparovat vzniklou nemajetkovou újmu, a to tak, že soud taktéž dospěl k závěru, že právě částka 35 000 Kč jako náhrada nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí je částkou, která není v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a je to právě ta konkrétní částka, která je schopna vzniklou nemajetkovou újmu účinně nahradit.

29. Dále soud dospěl k závěru, že je na místě přiznat také písemnou omluvu, která podpoří ještě takto určenou reparaci vzniklé nemajetkové újmy, když soud dospěl k závěru, že je na místě tuto omluvu zaslat písemně pouze s podpisem ministra nebo vedoucího odboru odškodňování s tím, že zde bude jasně definována skutečnost, že vůči žalobci bylo vedeno nezákonné rozhodnutí a v důsledku toho mu vznikla nemajetková újma s tím, že takováto forma omluvy je plně dostačující, a to právě v důsledku medializace a chování veřejnosti vůči žalobci potom může jednoduchým způsobem prokázat skutečnost, že trestní stíhání vedené vůči jeho osobě bylo nezákonné, bylo ze strany orgánů státu mylné a nemělo k němu dojít. Soud však nedospěl k závěru, že by bylo na místě takto požadovanou a definovanou omluvu zveřejňovat a dále v žalobcem požadovaných médiích, kdy za uveřejňování skutečností týkajících se trestního stíhání žalobce nenese zodpovědnost Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, ale přímo média. Žalobce se mohl domáhat zveřejnění dodatečné informace nebo dalších informací ohledně ukončení trestního stíhání přímo vůči konkrétním médiím dle tiskového zákona, dále žalobce v případě, že by sledoval dehonestující takovéto výroky nebo články uveřejněné v médiích, mohl se domáhat nemajetkové újmy dle občanského zákoníku vůči těmto subjektům. V tomto rozsahu soud žalobu zamítl.
30. Soud dále žalobci přiznal i náhradu nákladů řízení, neboť co do základu byl žalobce ve sporu úspěšný, soud mu potom přiznal tuto částku dle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky 187/1996 Sb. à 3 100 Kč, a to za přípravu a převzetí věci, dále dne 12. 7. 2018 porada s klientem, dále žaloba na náhradu nemajetkové újmy, dále dne 10. 12. 2018 porada s klientem, dne 11. 12. 2018 replika k vyjádření žalované, dále jednání před soudem dne 13. 12. 2018, 24. 1. 2018, dne 18. 1. 2019 porada s klientem, 30. 1. 2019 vyhlášení rozsudku. Soud nedospěl k závěru, že by bylo na místě přiznávat odměnu za dvě doplnění žaloby, a to ze dne 2. 8. 2018 a 12. 9. 2018, když se jednalo o doplnění na výzvy soudu, kdy žaloba měla být již od počátku perfektní. Dále tomuto odpovídající počet režijních paušálů a 300 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. a DPH a soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.
31. Dále soud dospěl k závěru, že je na místě, aby žalovaná zaplatila České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 náklady, které byly vynaložené v souvislosti s přiznaným svědeckým svědkyni H [REDAKCE] K [REDAKCE]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněn obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha 30. ledna 2019

JUDr. Ondřej Růžička v. r.
soudce